

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 68.946 van 21 oktober 1997
in de zaak A. 59.609/XII-209.**

In zake : Ludovic BEAUVAL,
wonende te GENT,
Kortrijksesteenweg 777 A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
gouverneur van de provincie OOST-VLAANDEREN.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Ludovic BEAUVAL op 29 augustus 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 11 augustus 1994 van de gouverneur van de provincie OOST-VLAANDEREN waarbij hem de vergunning tot het voorhanden hebben van een verweervuurwapen wordt geweigerd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur G. DEBERSAQUES;

Gelet op de beschikking van 13 december 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 9 september 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 oktober 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Arrondissements-
commissaris K. DASSON, die verschijnt voor de verwerende
partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
G. DEBERSAQUES;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker dient op 9 augustus 1993 bij de
politie te Gent een aanvraag in om zich een verweervuur-
wapen aan te schaffen. Hij voert, blijkens het ter zake
opgestelde proces-verbaal, aan dat hij twee verouderde
wapens bezit en dat hij zich een nieuw wapen wil aan-
schaffen omdat hij beheerder is van verschillende
maatschappijen die bij hem thuis hun zetel hebben en
aldus "dikwijls in het bezit is van veel waardepapie-
ren". De procureur des Konings geeft een ongunstig
advies.

Op 7 februari 1994 deelt de politie te Gent
aan verzoeker mede dat de procureur des konings zijn
"negatief advies handhaaft inzake de machtiging tot het
bekomen van een vuurwapen" maar dat hij "beroep kan
aantekenen bij de gouverneur".

1.2. Verzoeker verzet zich bij brief van
22 februari 1994 aan de Gouverneur van de provincie
Oost-Vlaanderen tegen de beslissing van de korpschef van
de politie te Gent. Hij zet daarin uiteen dat, hoewel de
procureur des Konings van oordeel was "dat twee wapens

voldoende waren", er hem "niets te verwijten was, gezien (zijn) uitstekend goed gedrag".

1.3. Op 6 april 1994 schrijft de hoofdcommissaris van politie te Gent dat de weigering "tot het voorhanden hebben van een verweervuurwapen" gesteund was op een ongunstig advies van de procureur des Konings aangaande de aanschaf van het wapen. Hij voegt eraan toe dat verzoeker "reeds 2 wapens bezit" en dat zulks hem "voldoende" lijkt.

Op 6 mei 1994 geeft de procureur des Konings een ongunstig advies. Hij valt de uiteenzetting van de hoofdcommissaris bij "vermits er inderdaad geen gewichtige redenen zijn om aan te nemen dat BEAUVAL Ludovicus thans een nieuw wapen nodig heeft ter beveiliging".

1.4. Op 11 augustus 1994 verklaart de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen, met de beslissing waarvan thans de vernietiging gevorderd wordt, het beroep van verzoeker tegen de weigeringsbeslissing van 7 februari 1994 van het politiecommissariaat Nieuw Gent ongegrond. In de motivering van het besluit wordt uiteengezet dat het door verzoeker aangevoerde motief, te weten het bezit, in zijn hoedanigheid van beheerder van vennootschappen, van veel waardepapieren en geldsommen niet aantoont dat er een gewichtige reden bestaat om aan te nemen dat hij een nieuw wapen nodig heeft voor zijn verdediging, dat verzoeker uit eertijds toegekende vergunningen geen recht kan putten om ook nu een vergunning te verkrijgen omdat de situatie altijd "in zijn totaliteit dient beoordeeld te worden", dat de wettige zelfverdediging, waarop verzoeker zich beroept niet alleen, rekening houdend met het juridisch kader waarin zij wordt gesitueerd, "een bijkomend risico kan inhouden voor de betrokkene zelf" maar dat zij een "uitzonderlijke daad moet blijven die een grote beoordelingsgave en training vergt" en dat niet wordt aangetoond dat de politiediensten de aangevoerde gevarenrisico's "niet

binnen aanvaardbare grenzen kunnen houden", terwijl toch "een preventief beleid (...) dient te prevaleren";

2. Overwegende dat verzoeker niet alleen de vernietiging vordert van de weigeringsbeslissing van 11 augustus 1994 van de provinciegouverneur, maar dat hij ook vraagt dat de bevoegde dienst ertoe verplicht zou worden hem een vergunning af te geven binnen de acht dagen na de betekening van het te vellen arrest en dat de verwerende partij zou veroordeeld worden tot de betaling van een bedrag van vijftuizend frank als schadevergoeding voor het door hem betaalde "zegelrecht en secretariaat";

Overwegende, ambtshalve, dat de bevoegdheid van de Raad van State overeenkomstig artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 beperkt is tot de vernietiging van overheidsbeslissingen; dat artikel 68 van het algemeen procedureglement de Raad van State verplicht in zijn arrest uitspraak te doen over de betaling van de kosten waarvan sprake in artikel 66 van hetzelfde reglement; dat die bevoegdheid niet insluit dat de Raad van State aan het actief bestuur uitdrukkelijke bevelen kan geven of dat hij een partij in het geding zou kunnen veroordelen tot de betaling van enige schadevergoeding; dat de vordering derhalve niet ontvankelijk is in de mate dat zij de vernietiging van de weigering om aan verzoeker een vergunning af te geven overstijgt;

3.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de motieven van de bestreden beslissing betwist; dat zijn kritiek gericht is tegen enerzijds de in de beslissing voorkomende verwijzing naar een proces-verbaal van 14 september 1978 en naar twee strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen (eerste onderdeel van het middel) en tegen anderzijds de vermelding dat verzoeker mogelijks de regels met betrekking tot de

wettige zelfverdediging niet zal eerbiedigen omdat hij de vereiste "beoordelingsgave en training" mist en dat de opgegeven gevaarssituaties niet van dien aard blijken te zijn dat de gevestigde politiediensten ze niet binnen aanvaardbare grenzen zouden kunnen houden (tweede onderdeel van het middel); dat hij, wat het eerste onderdeel betreft, uiteenzet dat het proces-verbaal van 14 september 1978 weliswaar het relaas bevat van zijn weigering om zijn wapens en vergunningen aan de politie af te geven, maar dat die weigering gesteund was op het feit dat voor de vraag om afgifte geen reden bestond -ten bewijze waarvan hij opmerkt dat nadien nooit nog iemand op die weigering teruggekomen is-, dat de veroordeling van 21 november 1966 wegens poging tot omkoping van een beëdigd jachtwachter onterecht is gebeurd en dat de veroordeling van 14 mei 1991 wegens "onopzettelijk lichaamsleed" een klein verkeersongeval betreft waarbij een onvoorzichtige motorrijder ten val is gekomen; dat hij, wat het tweede onderdeel betreft, uiteenzet dat hij als onderluitenant, belast met "de doeltreffendheid voor het vuren", de tweede wereldoorlog meegemaakt heeft, dat hij ridder in de Kroonorde is en door de stad Gent erkend is als "ereburger voor zijn werkzaamheden in de Gentse haven", dat zijn leidende functie in vijf ondernemingen bewijst wat hij onder verantwoordelijkheid verstaat en dat de politie, die de risico's binnen aanvaardbare grenzen moet kunnen houden, slechts "zeer zelden (...) onmiddellijk tussenkomt"; dat hij besluit dat het "een recht der mensen" is dat zij, met inachtneming van de door de wet geboden mogelijkheden, zichzelf beschermen, dat de bedoeling van de wapenwet erin bestaat te weten wie wapens bezit en niet in het beletten van een "eventuele zelfverdediging in geval van dodelijk gevaar" en dat hij sinds dertig jaar handvuurwapens bezit zonder dat hem enig misbruik verweten is;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord uiteenzet dat zij "alle elementen

die de beslissing in eerste aanleg hadden geschraagd ambtshalve onderzocht (heeft)" en dat de bestreden beslissing omstandig uiteenzet "waarom in beroep de daaruitvolgende conclusie niet diende te worden hervormd"; dat zij vooreerst betoogt dat de uiteenzetting van verzoeker, wat de opgelopen veroordelingen betreft, "de kwalificatie (van de feiten) noch de strafmaat in een ander daglicht plaatst" terwijl zij veeleer aantoonst dat verzoekers "verhaal van de feiten met de nodige omzichtigheid dient te worden beoordeeld"; dat zij voorts uiteenzet dat de wetgever de bedoeling had bij het verlenen van vergunningen rekening te houden met het motief waarvoor een wapen wordt aangevraagd en dat, naar blijkt uit de ministeriële omzendbrief van 23 september 1991, "het beschikken over een wapen voor eigen verweer aan een zeer strenge evaluatie is onderworpen" vermits er "moet worden nagegaan of de aanvrager een bijzonder gevaar loopt en of het voorhanden hebben van dat wapen dat gevaar kan verminderen", terwijl in de bestreden beslissing vastgesteld is moeten worden dat de door verzoeker aangevoerde gevaarsomstandigheden niet van dien aard waren dat de gevestigde politiediensten ze niet binnen aanvaardbare grenzen zouden kunnen houden; dat zij verder nog verwijst naar de op haar rustende verplichting om na te gaan of het bezit van een wapen "de openbare orde kan schaden" en naar het in dat verband te voeren onderzoek naar "de persoonlijkheid van betrokkene" en dat zij stelt dat de bestreden beslissing het resultaat van dat onderzoek vermeldt; dat zij tenslotte betoogt dat verzoeker zich niet kan beroepen op de wettige zelfverdediging omdat hij de nodige training, bijvoorbeeld in een erkende schietclub, mist en omdat de opgedane ervaring in de tweede wereldoorlog geen betrekking heeft op het schieten met een handvuurwapen;

3.3. Overwegende dat verzoeker er in zijn memorie van wederantwoord nog op wijst dat hij enkel de bedoeling had een oud en niet meer betrouwbaar pistool te

vervangen door een goede revolver, dat hem nooit enig misbruik is verweten, dat hij als officier in het leger wel degelijk met een handvuurwapen omgegaan heeft en dat niet uit het oog verloren mag worden dat de vergunning hem initieel door de politiecommissaris te Gent geweigerd is om de enkele reden dat het bezit van twee wapens voldoende werd geacht, wat een voorwaarde is die niet in de wet is vervat;

4.1.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven vooreerst een uiteenzetting geven van de redenen die door verzoeker aangevoerd zijn om de gevraagde vergunning te verkrijgen, te weten de wens om als beheerder van verschillende maatschappijen die dikwijls in het bezit is van veel waardepapieren en geldsommen, over een verweervuurwapen te beschikken; dat zij vervolgens een overzicht geven van de tot dan gevolgde procedure en van de in het dossier verzamelde stukken, waarbij onder meer verwezen wordt naar het proces-verbaal nr. 0/8735 van 14 september 1978 en naar het inlichtingenblad van verzoeker en de twee daarop vermelde veroordelingen van 21 november 1966 (poging tot omkoping van een beëdigd jachtwachter) en 14 mei 1991 (toebrengen van onopzettelijk letstel) om dan in wezen te besluiten dat "er geen gewichtige reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene thans een nieuw wapen voor zijn eigen verdediging nodig heeft", dat "het zichzelf bewapenen teneinde te voorzien in de eigen verdediging (...) een bijkomend risico kan inhouden voor betrokkene zelf daar de wettige zelfverdediging onderworpen is aan stricte juridische regelen en telkenmale moet worden bewezen door diegene die ze inroept (zodat) het uitoefenen van de wettige zelfverdediging met een vuurwapen bijgevolg een zeer uitzonderlijke daad moet blijven die een grote beoordelingsgave en training vergt" en dat "de gegeven motivering niet aangeeft dat er gevaarsomstandigheden zijn die van die aard zijn dat de daartoe door

de overheid ingerichte politiediensten deze risico's niet binnen aanvaardbare grenzen kunnen houden (terwijl) een preventief beleid inzake het toekennen van een wapenvergunning dient te prevaleren";

4.1.2. Overwegende dat uit wat voorafgaat duidelijk blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, het proces-verbaal van 14 september 1978 en de twee op het inlichtingenblad van verzoeker vermelde veroordelingen niet de redenen zijn waarom de vergunning aan verzoeker geweigerd is, maar dat het motief gelegen is in het feit dat geen gewichtige reden bestaat die aannemelijk maakt dat verzoeker voor zijn eigen verdediging een nieuw verweerwapen nodig heeft en dat verzoeker niet aanduidt door welke gevaar dat de reguliere politiediensten niet binnen aanvaardbare grenzen kan houden hij bedreigd wordt terwijl de aangevoerde wettige zelfverdediging, die een gepaste beoordelingsgave en training veronderstelt, eerder een bijkomend risico kan zijn; dat het middel in zijn eerste onderdeel uitgaat van een verkeerde lezing van de beslissing en derhalve feitelijke grondslag mist;

4.2.1. Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat artikel 6, § 1, van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie voor het voorhanden hebben van een verweervuurwapen door particulieren, een vergunning vereist die in graad van beroep door de provinciegouverneur wordt afgeleverd; dat naar luid van artikel 9, § 3, 5°, van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wet van 3 januari 1933 de aanvraag van de vergunning tot het voorhanden hebben van een verweervuurwapen de "redenen van de aanvraag" moet vermelden;

4.2.2. Overwegende dat de vergunningverlenende overheid bij de beoordeling van de voor het verkrijgen

van een vergunning aangevoerde redenen over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt die het wettigheids-toezicht van de Raad van State ter zake verengt tot de vraag of de bevoegde overheid bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld;

4.2.3. Overwegende dat te dezen de verwerende partij, door te oordelen dat de door verzoeker aangevoerde reden, met name de zelfbewapening teneinde de eigen verdediging te kunnen opnemen, niet verwijst naar een gevaar dat niet door de reguliere politiediensten binnen aanvaardbare grenzen gehouden kan worden terwijl die zelfbewapening integendeel een bijkomend risico voor de betrokkene kan inhouden en door op die gronden de vergunning te weigeren de haar door de wapenwet toegekende appreciatiebevoegdheid niet tegen alle redelijkheid in heeft uitgeoefend; dat immers, wanneer de wapenwet de vergunning om een verweervuurwapen voorhanden te houden verplicht gemaakt heeft, dat gebeurd is - zoals reeds blijkt uit het enkele gegeven dat luidens artikel 6, § 1, tweede lid, van de wapenwet de gouverneur ertoe verplicht is het advies van de procureur des Konings in te winnen - met het oog op de bescherming van de openbare orde en niet enkel, zoals verzoeker stelt, "om te weten wie in het bezit is van wapens"; dat de door de verwerende partij in aanmerking genomen motieven binnen die doelstelling vallen; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig oktober 1900 zevenennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BORRET.